

Maasticht, 17-3-1959
Turennestraat 21,

Hooggeacht Heer Frick,

Harde dank voor uw goede brief van
12 dezer en mijn inwendige stille hulde
voor al wat U en met U Lily van de Toek
hebben gedaan en nog doen. Die onbetekende
situationis of hoe ook egn voor mij geen hinder,
wat voor mij wordt gedaan, gebeurt niet
van de Koningin en behoeft evenmin
kerkwerk te egn, zoals oude (en misschien
ook jongere) timmerlieden, dat uitdrukten.
De hoofdzak is, dat de geest, die in al deze
dingen moet veruylten, springlevent is
en liever nog egn tijd vooruit.

Al heeft het niet die haast, als alle
Copieën gereed egn, zal ik ee gaarne in de week
na Pasen uit uw handen ontvangen en intas
sen mitkyken naar enigerlei compensatie, die
mijn waardering bracht tot uitdrukking te

brennen.

In verband met deze aanleggenheit heb ik in het ex. van „Emeritaant“ ^{dat ik aan Dr. K. Meuwese} presenteerde van „de Tocht“ melding gemaakt. Maar, al verrond ik het op 6 maart, tot vanmorgen, 17 maart heb ik nog geen teken van leven van die zijde gehoord.

Bij het toezenden van mijn present-ex. heb ik, behalve dan in twee exemplaar, zowat afscheid genomen van de geadresseerden. De opdracht luidde ongeveer =

Met het eind van mijn dichterlyke reizen of omzwervingen of iets dergelyks) in zicht
van die en die...

Bij het ex. van Dr. K. M. nog ertussen, waarin ook „de Tocht“ werd gemaakt. Dit bij wijze van prelude.

Enfin, maar afwachten, misschien komt nog iets van hem.

Bovenvermelde opdracht heeft mij van

de zijde van Adriaan de Rover wel een
zeer ontroerende brief bezorgd, die mij
werkelijk gepakt heeft.

Het spreekt vanzelf, dat ik U na al onze
Correspondentie weer eens graag persoonlijk
zon ontmoeten en zeker zoals U het voorstelt
in de week na Pasen. Op het oogenblik is het
20 en dit wordt hier zeer in stappen gedaan,
dat de grote-poets-itis er besmettelijk heersen-
de is. Wanneer dit is afgelopen kan ik nu nog
niet profeteren. Er is al vertellend zoveel meer
op te doen, dan voor mij schriftelijk mogelijk is.

Maar het U ontbrekende vofdrukje van
jong Kultuurleven zal ik eens rondkijken hier
in de papieren gebrengen, die mij omgeven.

Ik heb op zekere avond, meen ik, bekende
stemmen langs mijn raam gehoord, maar het
is niet helemaal tot mij doorgedrongen blijk-
baar. Wij hebben hier wel eens geklop op derui-
den. Eerst meende ik, dat het mijn broer was,

die zich ook op dese wijze herkenbaar
maakt bij aankomst. Het bleek echter een
meisje te zijn, dat hem dat bij herhaling
leverde en dat ik dan in de verte (het was
altijd 's avonds) stevig zag wegstappen.

U hebt gelijk, als U verloring en wat
de eindelijke verbintenis aanjaagt, als een
innerlijke belevenis en feest wilt zien. en
al dat soms zo belachelijk-witertijde wilt
vermyden.

U dus een bond op brede basis wen-
send, met vele hartelijke dichtergroeten
van U beiden, waarvan ik gaarne ben

Uw dankbare

